

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/44/2022
Identifikačné číslo spisu:	2714206162
Dátum vydania rozhodnutia:	24.01.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2714206162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. V., narodeného X. S. XXXX, trvale bytom v L., H. Č. XXX, zastúpeného JUDr. Václavom Sosnom, advokátom so sídlom v Skalici, Námestie slobody 2, proti žalovanej Z. V., narodenej X. G. XXXX, trvale bytom v R., R. XX, zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 7 C 601/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2018 sp. zn. 23 Co 59/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo 6. februára 2018, č. k. 7 C 601/2014-258, žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalovaná.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 26. novembra 2018 sp. zn. 23 Co 59/2018 výrokom I. uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, výrokom II. žalovanej voči žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním s tým, že jeho prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“). Na odôvodnenie dovolania uviedol, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne aplikoval ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. Podľa dovolateľa odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom predpoklade, že v konaní nie sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa,

ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán, teda nesprávneho posúdenia okolností hodných osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 C. s. p. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 28. augusta 2008 sp. zn. IV. ÚS 248/08 a uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto smere nie je náležité a presvedčivo odôvodnené, a teda je arbitrárne. Arbitrárnosť spočíva v tom, že odvolací súd zjavne nezohľadnil všetky skutočnosti rozhodné pre posúdenie nároku na náhradu trov konania. Zároveň mal za to, že pre prípustnosť dovolania sú splnené aj zákonné podmienky vyžadované ustanovením § 420 písm. f) C. s. p. pre nedostatočné odôvodnenie; pri rozhodovaní sa odvolací súd nevysporiadal so všetkými argumentmi žalobcu a presvedčivo nevysvetlil, z akého dôvodu neakceptoval odôvodnenie súdu prvej inštancie. V dovolaní zopakoval prehľad rozhodných skutočností zdôrazňujúc, že nezavinil konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom poukázal na to, že ako žalobca bol úspešný, keď navrhoval, aby byt bol súčasťou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd uznesením z 30. marca 2020 sp. zn. 1 Cdo 74/2019 dovolanie žalobcu odmietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolací súd poukázal na ustanovenie § 421 ods. 2 C. s. p., v zmysle ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. Napadnutým uznesením odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m) C. s. p.). Pretože v § 357 písm. m) C. s. p. je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu prvoinštančného súdu o trovách konania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. dovolací súd uviedol, že v zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie o trovách konania nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Ide tak nepochybne o prípad, kedy C. s. p. podanie dovolania proti uzneseniu o trovách konania vylučuje. Dovolanie podané žalobcom proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu tak považoval za neprípustné. Odmietol ho tak podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako neprípustné.

6. Ústavný súd nálezom z 10. februára 2022, č. k. III. ÚS 294/2021-32, rozhodol, že vyššie uvedeným uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa (žalobcu) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho nálezu poukázal na svoje uznesenie z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018, v zmysle ktorého „ustanovenie § 420 C. s. p. zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorými sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia

žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 C. s. p.) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 C. s. p., ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p., avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) C. s. p. jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ Preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní žalobcu neaplikoval § 420 písm. f) C. s. p., pokiaľ ide o prípustnosť dovolania, ústavne súladným spôsobom. Najvyššiemu súdu uložil povinnosť opätovne rozhodnúť o dovolaní žalobcu podľa § 420 písm. f) C. s. p. rešpektujúc právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho náleze.

7.Vzhľadom na predmetný nález ústavného súdu najvyšší súd opätovne prejednal dovolanie žalobcu vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p.

8.Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania skúmal, či je dovolanie procesne prípustné. Dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

9.Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

10.Žalobca v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. predovšetkým namietal, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nijako presvedčivo nevysvetlil, na základe akých skutočností dospel k názoru, že v predmetnej veci nebola osvedčená existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania žiadnej zo strán sporu.

11.Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k žalobcom namietanej procesnej vade.

13.Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15.Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16.Žalobca v dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

17.Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18.V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19.Odvolací súd vo svojom odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právny záver týkajúci sa priznania trov konania žalovanej. Konkrétne v bodoch 14. a 15. svojho odôvodnenia (podľa názoru odvolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysvetlil všetky skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie priznania nároku na náhradu trov konania žalovanej a neexistenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 C. s. p. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že „z rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že v merite veci rozhodol v súlade s návrhom žalovanej, čo je v rozpore s tvrdením, že žiadna zo strán nemala plný úspech vo veci. Vo svojom rozsudku súd prvej inštancie sám dôvodil, že žalovaná mala nárok na zaplatenie vyššej sumy od žalobcu, ale prihliadol na jej návrh. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa súd prvej inštancie identifikoval skutočnosti, že žalobca daroval žalovanej peniaze, z ktorých si kúpila byt, zhodnocoval ho a

splácal hypotéky za manželstva a trvania materskej žalovanej. Odvolací súd v tomto smere poukázal na okolnosti, ktoré viedli k súdnemu konaniu. Po rozvoze sa žalobca so žalovanou dohodli na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže však túto dohodu neuzatvorili vo forme vyžadovanej zákonom, bola absolútne neplatná. Nič im nebránilo uvedenú dohodu uzatvoriť v súlade so zákonom v tom istom znení. Žalobca sa nechcel dohodnúť na pôvodnom usporiadaní z dôvodu, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov chcel vyporiadať spôsobom priaznivejším pre neho, s čím však ani pred súdom neuspel. V čase uzatvorenia ústnej dohody predpokladal, že bude mať dobrý príjem a zamestnanie. Nenaplnenie týchto predpokladov nezavinila žalovaná a v súdnom konaní vyšlo najavo, že žalobca nemá nárok od žalovanej žiadať vyplatenie sumy 22.000 eur. Naopak, v zmysle zákona mal dostať ešte menej, ako mu bolo prisúdené v rozsudku, avšak súd prvej inštancie prihliadol práve na návrh žalovanej. V konečnom dôsledku súd prvej inštancie rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle ich pôvodnej ústnej dohody. Z týchto dôvodov odvolací súd usúdil, že žalovaná mala v súdnom konaní plný úspech a neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalovanej.“ Z uvedeného je podľa názoru dovolacieho súdu zrejmé, na základe akých skutočností dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania žiadnej zo strán sporu v zmysle § 257 C. s. p.

20.Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu), vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

21.Pokiaľ žalobca odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci v otázke aplikácie ustanovenia § 257 C. s. p., dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd ďalej poznamenáva, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

22.Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nevyplýva.

23.Z dôvodov uvádzaných vyššie, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) C. s. p.

24.Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

25.Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.